

Idegen csönd

Ha köd van, mifelénk köd van.
Mintha titkolna valamit e környék.
Békés vidék – de a mélyére nem láthatok.
Begubózva élek itt:
szökött fegyenc, kiugrott veterán.
Vajon milyen sorsok árnyain gázolok,
milyen életek kavicsfordalékát veti fel a kerék,
milyen rejtelmek ágropogásával
verem föl az idegen csöndet,
mikor autóm a falu határán átsuhan,
s mögöttem összezár a köd,
hogy immár részévé váljak magam is,
s eltűnjek a kíváncsi szemek elől,
titkoljon, rejtse, s ne tudjam,
óv-e, mint ritka kincset,
vagy csupán a szégyenét takarja el?

A szarvas... Igen, az a szurdik úttestén
átszökellő reggeli szarvas,
ahogy kibarnállott a köd tejszínéből,
minden nap eszembe jut.
Éjjelente kilépeget a lepedő-lobogású semmiből,
s egy pillanatra rám mered.
Én meg csak nézem a kormányra borulva,
a ködpermet ablaktörlők szaggatta filmsorában,
s előnt a borzongással teli vágy,
hogy mint régen, a nyomába eredjek,
megtalálni végre azt,
amit egy életen át úztem.

Hát talán ilyen utakat rejt e környék.
Ilyen mozgósíthatatlan, dermedt álmokat.
Tán olyan emberek lakják, akik csodára várnak.
Vagy olyanok, akik már nem akarnak több csodát.